Ч. 146. Неділя 16 (3) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Перед сесиєю ради державної. — Обструкция в угорскім соймі. — Справа марокканьска.

На конференциї з президиєю нїм.-национ. союза заявив бар. Ґавч, що не буде налягати на те, щоби справа войскових реформ була вже тепер предложена палатї, бо з дотеперішних конференций віднїс вражінє, що посли не мають охоти працювати в лїтї. Правительство бажає однако, щоби банкова справа була зараз полагоджена. Всї инші державні і народні конечности найдуть увзглядненє в проґрамі правительства, котру бар. Ґавч предложить в осени. На конференциї порушено також справу італїяньского факультету, службової праґматики, суспільного обезпеченя і дорожнї харчів і помешкань.

В справі ческо-нїмецкої угоди, котру на конференциї порушив п. Вольф, бар. Ґавч заявив, що уважав ті предложеня за конечні, безпроволочні, але не сподїє ся, щоби можна їх внести перед осенею. В кождім разї ческо-нїмецку угоду уважає президент міністрів за найпильнїйшу з річий, котрі має доконати.

Социялїстичні посли всїх народностий були передвчера у президента мінїстрів. Заявили, що не будуть голосувати за банковими предложенями, але не будуть їх також перепиняти. Зате войскові предложеня стрінулись би в рішучою опозициєю социялїстів. Порушили соц. посли також справу суспільного обезпеченя. Бар. Ґавч заявив, що сю справу без сумнїву предложить новій палатї, і то в короткім часї. Але перед осінною сесиєю се не буде могло стати ся. Також справу каналів на тій конференциї порушено.

Є вже певною річию, що всї найважнїйші державні справи, з виїмком банкових предложень, пересунуло правительство на осінь. З огляду на те перша сесия обмежилась би на формальности і потревала би всього до перших днів серпня. Доперва в серпни має кн. Тун розпочати ческо-нїмецкі переговори і від їх висліду буде залежати характер і значінє осінної сесиї, котра, як „Vaterland“ каже, може закінчити ся — розвязанєм нововибраної палати. Именно „Vaterland“ пише, що коли угорский сойм упорає ся з войсковими предложенями, а австрийский парлямент до того часу не буде з ними готовий, то єго доля порішена.

Про престольну промову подають покищо, що будуть в нїй два важні уступи: про войскові реформи і про канали.

Бар. Ґавч має президиї польского Кола предложити проєкт новелї до закона о водних дорогах. Проєкт сей має увзглядняти будову внутрішно-галицкого каналу, а з другого боку має признати відшкодованє иншим краям. Кошт будови внутрішно-галицкого каналу має винести 260 мілїонів. Сей проєкт має бути в скорім часї здїйстнений. Для єго переведеня має в Галичинї повстати окреме бюро для студий. Фонди на будову дасть держава, взглядно будуть видатки покриті кредитовими операциями. Не виключене також, що фінансованєм будови займуть ся приватні товариства при удїлї держави і краю.

Відшкодованя для инших країв мають бути доконані через реґуляцию і каналїзованє рік. Мали би також повстати два нові мости на Дунаю коштом 16½ мілїона корон. Відшкодованя для Чехії коштували би до 50 мілїонів корон.

Реґулямінова дебата, яку розпочала передвчера угорска опозиция, щоби недопустити на дневний порядок войскових предложень, тревала до години пів до першої. Доперва тодї референт п. Шомильоші забрав голос в войсковій справі і промовляв серед неприязних окликів опозициї. В довшій промові поручав приняте войскових законів. Опозиция перерывала ironічними окликами „Hoch!“ Опісля п. Бенедек з опозициї домагав ся дословного відчитаня петиций внесених против войскового закона. Президент заявив, що годить ся на те. Відповідно до того президент зарядив відчитанє петиций в справі войскової реформи. Се тягло ся 20 мінут. Підчас сего повстали галасливі сцени. Опозиция оплескувала ті пети-

Ополченє.*)

(З сербского — Бронислава Нушича).

Було то в першій половинї вересня; від півночи надтягала зима, а студений північний вітер гнав тяжкі оловяні хмари зпоза Сави на Бїлград.

У всїх бїлградских часописях появили ся тодї непокоячі вісти, печатані товстими, впадаючими в очи черенками. І всї, що читали ті вісти, розмовляли з собою тихо, їх види були занепокоєні. По улицях стояли люди громадками і шептали собі потайки, але чим дальше їх слова ставали голоснїйші і голоснїйші.

У всїх каварнях всї місця були щільно обсаджені, видко було там людий, яких нїколи не можна було стрінути на улици, або в публичних льокалях. Всю, и читали ся живо часописи, в кождим днем збільшало ся розворушенє, бо кождого дня появляли ся найновійші вісти, печатані чим раз більшими черенками.

Войскові вправи, до яких покликано наших резервістів, наближали ся до кінця, коли нараз появили ся чутки: резервістів не пустять домів, они мусять дальше служити. Ми не знали, що то має значити, аж тиждень пізнїйше, коли ті поголоски виринули, повідомлено нас, яка є річ.

Одного рана порозліплювано на всїх рогах улиць великі плякати, в котрих покликувано під оружиє всїх резервістів почавши від 1875 року. В поклику зазначувало ся, що кождий вояк має з собою взяти, як має заосмотрити ся, взагалї було всьо дуже точно сказано, а то всьо вказувало на дуже загадочні войскові „вправи“. І кождий, що читав той поклик до народа, знав дуже добре, що тут розходить ся о поважну річ, бо в поклику було всьо сказане, лише то промовчано, що кождий з покликаних має принести й свою голову, бо запоруки, що він з тих „войскових вправ“ верне з цїлою головою, не можна було єму дати.

Від часу покликаня ополченя збільшало ся розворушенє з дня на день; від рана аж до пізного вечера стояли перед оповіщенями безчисленні товпи людий, які вже сотки разів перечитали їх і обговорювали та витолковували їх на всїлякі способи. Найживійше обговорювано ті справи по каварнях, бо там сходили ся всї, що займали ся внутрішним положенєм в краю і заграничною полїтикою.

Посеред великої громади крамарів, аґентів і ремісників сидить якийсь збідований студент і поясняє своїм слухачам полїтичне положенє від часу берлиньского договору і сан-стефаньского мира. В руцї держить самоувіреиий якусь будапештеньску ґазету, рисує оловцем на мармориій плитї воєнний плян і дуже точно поясняє ріжницю між понятями офензиви і дефензиви. При найблизшім столї сидить повний поваги мінїстерияльний урядник, довкола него зібрали ся люди з лїпших кругів, професори, урядники і більші купцї. І він також обговорює полїтичне положенє, міжнародне питанє Румелії, толкує послїдні письма болгарского правительства і говорить про загрожені інтереси Сербії на границі.

І так дїє ся при кождім столї, всьо полїтикує, кравець Фердинанд, різник Матко, богослов Любиша; обговорюють ся найріжнїйші можливости, найріжнїйші воєнні пляни, але всї розмови кінчать ся на однім, при всїх столах піднимає ся один самоупевнений голос: тепер прийшов час, аби Росияни ішли на Константинополь!

Ті самі річи видить ся на улицях; всьо говорить лиш про будучі події, всїх обхопила загальна охота до війни. Навіть на місцях дитинних забав находять відгомін воєнні донесеня, всї дїти уоружені деревляними шаблями, воєнні оклики чути звідусіль.

На улици стрітив я случайно старого пенсиониста, загально знану личність в нашім місті, пана Якова. Ішов сам один серединою улицї, говорив півголосом до себе і живо розкладав руками. Саме перечитав відклик і спішив тепер до дому, аби поділити ся новиною з своєю старою.. Они самі одні, не мають нїкого, кого би покликано з їх родини... Поба-

*) Оповіданє відносить ся до часу сербско-болгарскої війни, кінця минувшого столїтя.

циї, які звертали ся против збільшеня видатків на войско. По довших бурливих сценах президент на внесенє, зголошене на письмі, зарядив тайне засїданє. Ґалериї опорожнено.

Опісля промовляв п. Тот з партиї Кошута, поборюючи войсковий закон. По єго промові засїданє замкнено.

В наслїдок опозицийних внесень і дискусиї в справі землетрясеня в Кечкеметі має президент мінїстрів Кін-Гедерварі удати ся з кількома послами правиці в недїлю рано до Кечкемету, щоби оглянути шкоди спричинені землетрясенєм.

Між французским амбасадором Камбоном і державним секретарем Кіндерлен-Вехтером відбула ся конференция в мароканьскій справі. Конференция тревала годину. Французска праса подає деякі подробиці з сеї конференциї і т. пр. Кіндерлен-Вехтер, як твердить „Matin", мав висказати здиванє з сего приводу, що Камбон не має вистарчаючих повновластий. В берлиньских кругах запевняють, що та перша конференция мала лише інформацийний характер, а переговори загалом потревають дуже довго, хоч би тому, що про всї їх фази мусить бути повідомлений льондоньский кабінет. Про відкликанє „Берлина" з Аґадіру не було бесїди. Камбон не ставив в тім напрямі домаганя.

На основі дотеперішних спостережень дасть ся ствердити, що французско-німецкі переговори прибирають корисний хід. Побоюваня, щоби в відносинах обох держав наступило напружене, зникли. О скілько з одного боку анґлїйске правительство рішучо запевнило Францию про свою співучасть, то з другого боку і Росия не щадила попертя, інтервенюючи двічи, щоби дати пізнати, що вповнї подїляє французскі погляди.

В льондоньских дипльоматичних кругах панує думка, що коли би Австро-Угорщина попирала аґресивну політику німецкого правительства, то се могло би викликати дуже прикрі комплікациї в ситуациї. Говорять, що ґр. Еренталь при сїй нагоді хоче зискати щось для Австро Угорщини.

Бюро Райтера доносить з Елькеар, що число іспаньского войска, яке там знаходить ся, виносить 1.800 людий. В Ґарб жителї виступають против Іспанцїв. Перед двома днями іспаньский віддїл хотів війти до Шукельарбу, але з причини прибутя там в тій хвили Французів, завернув назад. Французи завернули.

В французскій палаті депутованих у відповідь на запит в справі начальної команди в арміі, заявив мінїстер війни, що може палату успокоїти, що армія є все готова до бою, а правительство не занедбує нїчого, що потрібне для безпеченьства і сили армії.

Новинки.

Львів, 15 липня 1911.

— **П. Віцепрезидент** краєвої Дирекциї скарбу др. Станислав Шляхтовский виїхав на кілька тижневу відпустку. Управу обняв радник Двора п. Каспишак.

— **П. Віцепрезидент** краєвої Ради шкільної др. Дембовский буде приймати аж до кінця шкільних ферий замість в недїлї і середи, в понедїлки і середи.

— **Недїльний спочинок у Львові.** Намістництво розпорядком з 15 мая с. р. змінило деякі постанови свого оповіщеня про недїльний спочинок в промислї з дня 26 жовтня 1905 р. Постанови сї, о скілько відносять ся до Львова такі: 1) Вязанє й продаж природних цьвітів дозволені від 8 рано до 2 попол., а в карнаваловім часї також від 5—8 попол., а в днях 31 жовтня та 1 і 2 падолиста цїлий день. 2) Продаж овочів у торговлях обмежених до самих лише овочів дозволена від 8 рано до 2 попол. 3) Продаж віктуалів дозволена від 7—11 перед полуднем. Подаючи отсї приписи до відома, львівский маґістрат зазначує, а) що виключна продаж овочів на публичних площах з візка або із страґана та в сїнях домів дозволена в недїлю також лише від години 8 до 2 пополудни, б) що праця при продажи инших товарів у торговельнім промислї дозволена в недїлю також лише від години 8 рано до 11 рано, в) що персоналови, в наведених в горі віддїлах промислу слїд полишити зовсїм свобідною другу недїлю, або коли би се було неможливе половину иншого дня в тиждни як час спочинку.

— **Знесенє сьвят.** З Риму доносять, що Acta Sanctae Sedis оголосили папске Motu proprio в справі перенесеня движимих сьвят на недїлю. Не буде се відносити ся до найторжественнїйших сьвят і сьвята краєвих патронів. Другий день Різдва, Великодня і Зелених сьвят, а також всї церковні сьвята відпадуть. Папа прихилив ся до того зарядженя, яке було вже заключене в конкордатї між Пієм VII і Наполеоном I, в розвазї, що занадто велике число сьвят перепинює католицким краям в промисловій конкуренциї з некатолицкими краями. — Після папского motu proprio будуть тепер обходжені лише отсї сьвята: всї недїлї, Різдво, Новий Рік, Трех сьвятих, Благовіщенє, Вознесенє, Непорочне зачатє, сьв. Петра і Павла і Всїх сьвятих.

— **З Микуличина** пише один дописуватель „Руслана" про зелїзничу перерву ось що: Ві второк вибрав ся я після значного вже спаду води в Прутї оглянути ушкоджений повению з пятниці минувшого тиждня зелїзничий шлях. В напрямі до Ворохти є повисше Микуличина перестанок Підлїснів. На 800 метрів поза Підлїсневом в дорозї до Татарова поза 77-им кільометром іде зелїзничий шлях понад самим берегом Прута на висотї 12 метрів. В пятницю дня 7 липня перейшов ще туди поїзд із Станиславова по 8-ій годинї вечером, а $^{1}/_{2}9$ вечер переїхав ще туди також поїзд із Вороненки до Станиславова. О год. $2^{1}/_{2}$ в почі усунув ся поза 77-им кільометром весь насип на 12 метрів висоти і на 45 метрів довжини, котрий забрав із собою Прут, підмуливши в тім місци зелїзничий шлях, так що на просторі 45 метрів над пропастию 12 метрів глибокою висять шини зовсїм у воздусї.

— **Реформа акцизи в Кракові.** З днем 1 липня обовязує в Кракові нова акцизова тарифа, якою звільняє ся від всякої оплати слїдуючі споживчі средства: мука, риж, хлїб, арини, масло, сир, мило, сьвічки, товщі, земний віск, ґліцерину, ростинні олїї, дерево, вугле і кокс, отже якраз такі средства — які уживають широкі верстви населеня в щоденнім житю. Акцизї підлягають дальше, вино, мощ винний, виноград, мощ овочевий, пиво, рогата худоба, дрібні зьвірята до різьнї як ягнята і козлята, безроги, сьвіже, вуджене і мариноване мясо, дріб, дика зьвірина і птиці, риби, овочі, овес, сїно і солома.

— **Дрібні вісти.** Др. Юлїй Клеберґ, шеф секциї в Мінїстерстві внутрішних справ одержав від Цїсаря шляхотство. — При будцї ч. 33 в Надітичах переїхав особовий поїзд, що їхав зі Стрия до Львова, 2-лїтну дитину зелїзничого сторожника Романа Климонка. — В Нижанковичах повісив ся Влад. Бревка, ст. судовий офіциял з причини нервового розстрою. — На віденьскім унїверситетї осягнули степень доктора теольоґії о. Амврозий Редкевич і о. Роман Решетило. — В Конюхах бережаньского повіта згоріли 3 доми, а при пожежи попік ся тяжко селянин Ілько Перець, що спав в стодолї. — В Онецї ропчицкого повіта згоріло два морґи лїса ґр. Ромера.— В Оглядові утонув на торфовиску 12-лїтний Йосиф Ковалишин. — Селянин з Ясеницї польскої Павло Смага, сховавши ся в часї бурі під копицю сїна, погиб від удару грому. — В Чернівцях отроїв ся в приступі мелянхолії адвокат др. Шляфер.

— **Дика подія.** В селї Купіна, корочаньскоа тповіта в Росиї, упоїли дочка і невістка селянафо Курского, положили єго на ліжку, обляли нуґою і запалили. Коли прибігли чужі люди на ратнок, він вже лежав спалений на уголь. Обі женщини увязнено.

— **Руский Інтернат СС. Василиянок в Перемишли** подає до відомости інтересованим, що на слїдуючий рік шкільний 1911/12 має кіль-

---

чивши мене, дає менї знак рукою; я іду до него.

— Ти читав?

— Читав.

Він глубоко відотхнув, повів своєю великою, синьою хусткою по лици і здоймив з носа старосьвітскі очиці, аби їх обтерти.

— І я читав — відозвав ся згодом — бо такі річи обходять мене! Що молодїж! Бере на плечі мішок з своїми річами і харчем та й іде висвіпуючи і викрикуючи дорогою. А я... я мушу дати два конї і два вози. То дуже гарно так приказувати; але звідки взяти. Они тебе не питають: що ти маєш, звідки возьмеш, чи можеш? Пане Яков, два конї, два вози! Я був у пана мінїстра і сказав єму: так і так є, два конї, два вози... По одному міг би я ще дати, але по два, пане мінїстер, не можу, нїяк не можу! А пан мінїстер, учений пан, досьвідний ґенерал, каже менї, клепаючи по рамени: Ах, ви вже то можете поставити, любий пане Яков! А пан мінїстер се чей перший достойник в цїлім краю! І скажи менї, чи деинде зажадали би щось такого від горожанина такого як я? Всюди сказав би мінїстер: Добре, пане Яков, коли не можете дати двох коний, то мусимо вдоволити ся одним.

Пан Яков викрикував послїдні слова так голосно, що аж всї прохожі звернули на то увагу і почали нам прислухувати ся. Яков почав своє оповіданє на ново і я знетерпеливлений згубив ся між людьми.

Я пійшов до дому... Наш сусїд Йоко стояв перед хатою і відозвав ся до мене:

— Слухай, хлопче; бачив ти мого Пера?

— Нї, нинї я єго не стрічав.

— Скажи менї, чи й мій хлопець мусить слухати того поклику і йти?

— Всї мусимо слухати!

— Боже; добре то сказати, всї мусимо, але мій хлопець вже від трех тиждfestнів безнастанно кашляє від перестуди.

Я відповів знеохочений:

— Чейже в тім нема нїякої перешкоди, бо нїхто не заборонить єму і в походї кашляти.

Жінка Йока почула ті мої слова і приступила до мене роздратована:

— Очивидно, мій Перо мусить іти на війну, але инші...

Успокоюючи відповів я:

— Я також мушу іти на війну, не лише ваш Перо.

Я пійшов дальше... Перед домом моїх родичів стрітив я мого приятеля і товариша Бляґа... На слїдуючий день, вже рано, мали ми стояти готові до бою в рядах. Я поглянув на него, блїдий і задуманий стояв на улици. Думав певно о своїй старенькій, добрій матери, думав певне о покликаню, котре кличе єго до борби на поле слави...

— Чого такий сумний, що тобі є, Бляґо?

— Я не сумний, не знаю страху, але не можу відважити ся пійти до дому.

— Длячого?

— Чейже не можу сказати моїй матери, що... Нї, то неможливо!

Він був одиноким сином і любимцем своєї матери, що любила єго як своє житє. Хотїла єго мати коло себе аж до послїдної своєї хвилї! Ще нїколи не покидав він єї, хоч би на короткий час, але тепер, тепер?

— Скажи матери, що кличе нас вітчина, що цїлий час будемо оба разом і разом повернемо живі і здорові.

Ми попращали ся... Коли я з порога моеї хати оглянув ся, бачив, як він нерішучий стояв перед своїми дверми.

Вечером вийшов я знов на улицю. Довкола піднимав ся воєнний крик, пан Яков стояв готовий з своїми двома кіньми і возами, сусїд Йоко і єго жінка заосмотрювали торністру свого Пера всїлякою поживою, лиш Бляґо стояв все ще нерішучий перед дверми свого дому.

канайцять місць вільних, о котрі можуть убігати ся учениці з учительскої семинариї зі шкіл нормальних, виділових, як також школи жіночих робіт. Зголошеня заосмотрені в послідне сьвідоцтво шкільне, метрику і декларацию родичів, що з'обовязують ся привильно виплачувати місячні оплати, належить вносити найдальше до 15 серпня с. р. За ціле удержанє учениці виносить місячна оплата 42 кор., для семинаристок 38 кор. З огляду на велику дорожню в Перемишли, як також намірені поліпшеня, які будуть переведені в Інтернаті, місячна оплата не може бути рішучо нікому знижена. Заряд дає вигідне приміщенє, удержанє, нагляд педаґоґічний і лікарский. — Одноразові такси т. є. за уживанє інвентаря за цілий рік 8 К, лікаря закладового 4 К і на бібліотеку 2 К складає ся на початку року з гори. За науку музики, лекциї язика француского і танців платить ся окремо. Що до виправи учениць, то кожда мусить мати своє власне біле всего по 6 штук і свою постіль т. є. подушку ковдру, сінник і коцик на ліжко, як також столове накритє с. є. ніж, ложка, вилки, ложочка з хіньского срібла значені. При тімже інтернаті заложений двоЛітний курс приготовляючий до семинарияльної матури з напрямом утраквістичним. Науку всіх предметів наукових в обох краєвих язиках після пляну державних семинариів учительских обіймуть добірні сили перемискої учительскої семинариї і ґімназиї. Кандидатки, котрі на сей курс зголосять ся, можуть мати поміщенє в інтернаті за оплатою 38 К і за науку 26 К місячно і мусять мати що найменше 17 літ укінчених і таке підготовленє, щоби були в силі повторити і доповнити науковий материял, який протягом двох років буде до семинарияльної матури точно перероблений. Зголошеня приймає управа Інтернату СС. Василиянок в Перемишли ул. Сянова 5 до 15 серпня включно с. р. Близших інформаций уділить на жаданє листовно Мокрина Мельничук, настоятелька Інтернату для учениць ц. к. семинариї.

— **Клептоманія посла.** З Копенгаґи доносять про таку немилу пригоду, яка стрінула посла до парляменту Ліндого: В часі послідної парляментарної сесиї зчезали часто з парляментарного будинка ріжні предмети, як каламарі, книжки, парасолі і т. п. В гостинниці, де сей посол мешкав, пропадали також ріжні дрібні річи. Підозрінє упало на Ліндого. Переведено в єго мешканю трусеницю і найдено цілий склад чужих покрадених річий. У Ліндого сконстатовано умову хоробу — клептоманію і відвезено єго до заведеня для нервово хорих.

— **Попис войскових анальфабетів при 24 п. п. у Відни.** З Відня пишуть: День 12 липня то хвиля весела і потішаюча. Знов понад 100 Гуцулів наших вивчилось читати і писати завдяки ініциятиві і праці о. сов. Каляти, курата полевого у Відни. Надивуватись не можна було, як наші вояки понисувались своїми поступами перед офіцирами і учителями. На їх устах радість і вдоволенє. Відфотоґрафовано усіх участників враз з учителями. Полева команда висказала подяку і вдоволенє о. сов. Каляті, як також Вп. однорічним добровольцям: Мельникови, Рудницкому, Рогожиньскому, Богусевичови і вoякам: Геникови і Арсеничови з Березова. При сій нагоді слід замітити, що сей руский полк відкомендерований на день престольної мови монарха з нагоди отвореня державної ради, до цісарского бурґу. Зноваж японьский ґенерал Ноґі, побідник над Росиєю, буде оглядати 15 с. м. і гостити при 24 п. п. В році 1912 26-го лютого великий ювилей 250-літнього єствованя 24 п. піхоти.

— **Переселенє до Парани.** Після нових наспівших вістий з Парани, тамошне правительство не має вже достаточної скількости нових парцель („льотів“), виміри ґрунтів призначених на кольонізацию поступають дуже поволи і нові пришелці після всякої правдоподібности будуть мусіли довго перебувати в бараках, заки одержать ґрунти, на котрих могли би закладати свої господарства. Хоч Парана справедливо уважає ся найлучшим тереном для нашої кольонізациї, то однак тепер покищо треба людий перестерігати, поки не наступить зміна на лучше.

— **Російскі шпіґуни в Чернівцях.** Під румуньскою кріпостию Хітуля приловив оден офіцир три підозрінї особи, котрі мали при собі фотоґрафічні знимки сеї кріпости і кількох инших. Підчас відставлюваня всіх трех увязнених до Букарешту, оден шпіґун, як догадують ся, російский офіцир утік в сторону Черновець. В погони за ним прибув оногди до Черновець румуньский офіцир з двома аґентами, однак цілоденна шуканина за шпіґуном була безуспішна. Підозрівають, що шпіґун криє ся в Станиславові або у Львові.

Телеґрами.

Прага 15 липня. Як доносять тутешні часописи, п. Сильвестер, назначений — як звістно — на будучого президента палати послів, висказав погляд, що імовірно літна сесия покінчить ся вже 18 липня. Здає ся, що конференция провідників клюбів заявить ся також в тім самім дусі.

Відень 15 липня. Вчера були на конференциї у бар. Ґавча рускі посли др. К. Левицкий і др. Окуневский.

Відень 15 липня. В дипльоматичних кругах уважають положенє в Альбнії за поважне, а то на підставі послідних вістий, які звідтам надійшли.

Париж 15 липня. Вчерашний день народного сьвята минув в цілій Франциї зовсім спокійно і поважно.

Ціна збіжа У Львові.

дня 8-го липня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11 80	до	12·10
Жито	7·90	„	8·20
Овес	8·50	„	8 75
Ячмінь пашний	7·50	„	8 —
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	13·—	„	13·25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·30	„	13 —
Вика	8 50	„	9 25
Бобик	8·—	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	130·—	„	140 —
Конюшина червона	75·—	„	80 —
Конюшина біла	95·—	„	100 —
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубым друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·22, 5·50, 7·30, 9, 10·15, 1·30, 2, 5·48, 7·15†) 8·25, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, 2·10, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) в Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, 6·26, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·12 §), 11·00

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділі і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, 1·55, 5·16, 10·13 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·45, 2·30§), 2·45, 3·50*), 5·46†), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), 2·18, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·20, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділі і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), 2·33, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.